Anul XIV. No. 2429

6 PAGINI 2 LEI

Luni 7 Iunie 1937

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE:
Pe un an .... LEI 700
Pe şase luni .... „ 350
Instituţiuni, Cluburi şi Proprietari .... „ 2000
Un număr vechiu .... „ 4

COTIDIANUL SPORTULUI ROMÂNESC

Birourile STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI

Directori-Fondatori: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU

Director: AL. MUNTEANU

Prim redactor N. PAPAGHEORGHE

PUBLICITATEA DUPA TARIF

TELEFON
Direcţia 3.26.60.
Administraţia 3.26.6
Redacţia şi provincia 2.36.69.

MAREA CURSA CICLISTA PENTRU „Cupa Restauraţiei" începe azi, la Vadul Crişului

— Prin telefon dela trimisul nostru special —

Cea mai mare cursă ciclistă de fond organizată în ţara noastră, începe astăzi dimineaţă, având punct de plecare localitatea Vadul Crişului — locul unde în urmă cu şapte ani a călcat pe pământ românesc M. S. Regele Carol II, la înapoierea Sa în ţară.

Traseul şi zilele în cari se desfăşoară această mare probă ciclistă prezintă o deosebită semnificaţie şi fac dintr'însa cea mai de seamă alergare a anului.

In afară de întrecerea sportivă propriu zisă, alergarea care începe azi, dela Vadul Crişului şi va continua mâine între Alba Iulie şi Braşov şi Marţi între Braşov şi Bucureşti va prilejui o frumoasă manifestaţie naţională pentru Primul sportiv al Ţării, M. S. Regele Carol al II-lea.

PATRU ULCIOARE

Federaţia română a sporturilor cicliste, de sub preşedinţia d-lui V. Canarache, a luat iniţiativa de-a aduce dela Vadul Crişului, patru ulcioare cu apă din fântâna din care femeia Modura a dat de băut şi M. S. Regelui la aterizare, acum şapte ani, în acel loc.

Unul din ulcioare va fi adus pentru M. S. Regele. Un comitet local, alcătuit din fruntaşii satului, s'a ocupat special de acest lucru. Ulciorul este o operă de olărie ţărănească, având pe el diferite desene româneşti, caracteristice regiunei.

Acest ulcior cu apă, reprezentând omagiul populaţiei locale pentru Suveran va fi adus la Bucureşti de alergătorul situat în primul loc al clasamentului general.

Un al doilea ulcior, destinat Marelui Voevod Mihai, va fi adus de câştigătorul ultimei etape Braşov—Bucureşti.

Celelalte două ulcioare cu apă, pentru comandanţii străjeriei, vor fi purtate de cei situaţi în locurile 2 şi 3 ale clasamentului general.

AMANUNTE ASUPRA CURSEI

Plecarea va fi dată chiar de ţăranca Modura.

Sosirea technică va avea loc în dreptul „Lunei Bucureştilor".

Conform regulamentului, închiderea controlului se va face la 20 minute după sosirea primului alergător.

Apoi toţi alergătorii, — încadrai de o gardă de onoare compusă din compania specială de biciclişti sportivi şi militari ai inspectoratului de jandarmi, înfiinţată de curând în Capitală, împreună cu alergătorii tuturor cluburilor cicliste din Bucureşti, — vor porni într'un măreţ convoiu, pe calea Victoriei—bul. Elisabeta, până la stadionul A.N.E.F.

Aci, vor face un tur de onoare prin faţa tribunei regale, şi vor aduce salutul lor Primului sportiv al ţării, M. S. Regele Carol II.

Această cursă naţională de mare fond se va repeta în fiecare an, într'un cadru festiv, tinzând să devie una din probele cicliste clasice, similară celor din apus.

Momentul istoric-6 Iunie 1930

VADUL CRIŞULUI, 5 (Prin telefon dela trimisul nostru special). — După câteva ore de călătorie cu trenul, am sosit în fine la locul de unde se va da plecarea în marea „Cursă a Restauraţiei".

Satul a căpătat mai multă viaţă de când a sosit aici cârdul de ciclişti veseli şi sgomotoşi.

Cum nu am de vizitat pe aici nici un muzeu şi nici teatre nu prea sunt, cea mai interesantă ocupaţie pe care mi-o pot face, e aceea de a găsi pe femeia Maria Modura, ţăranca aceea care prin faptul că se afla pe locul unde a aterizat M. S. Regele Carol II, a intrat în istorie.

Am întâlnit-o pe o uliţă.

Maria Modura e acum Maria Marghioalei, soţie de plutonier major. Anii i-au nins puţin părul pe tâmple. Are acum 47 de ani.

Când s'a produs istoricul eveniment, Maria Modura avea 40 de ani. In ziua aceea — 6 Iunie 1930 — Maria era la câmp, la săpat, cu mamă-sa, taică-său şi fratele ei.

Când erau oamenii mai zoriţi cu treaba, aud un avion pe sus, la o înălţime nu prea mare. Fratele Mariei a ridicat mâna spre avion, salutându-l. După câteva secunde avionul ateriza.

Părinţii Mariei, cari credeau că fiul lor a bombardat avionul cu pietre şi că aterizarea s'a produs ca să-i pedepsească pentru acest bombardament, au fugit împreună cu poznaşul.

Maria, mai curagioasă, s'a dus să vadă „ce este acolo".

Din avion a descins un căpitan care i-a cerut apă. Era căpitanul Opriş, care condusese avionul.

Maria a venit într'un suflet cu un ulcior cu apă rece dela un isvor din apropiere pe care l-a întins unui „ofiţer care era în avion".

Avionul a decolat şi după două minute a aterizat un alt avion. Un ofiţer i-a explicat Mariei că „ofiţerul" acela căruia îi dăduse ulciorul cu apă era Prinţul Carol, viitorul Rege al României...

*

Pentru sărbătorirea acestui moment istoric, primul clasat în „Cursa Restauraţiei" va aduce la sfârşitul cursei în Bucureşti, pe stadionul A. N. E. F., Marţi dimineaţă, un ulcior pe care va fi scris: **„Vadul lui Carol al II-lea, 6 Iunie 1937, Trăiască Regele Carol II-lea".**

Sosirea concurenţilor la Vadul Crişului

VADUL CRIŞULUI, 5 (prin telefon dela trimisul nostru special). — Căp. Aslan şi d. Corneliu Marinescu, cei doi delegaţi ai F. R. S. C.-ului au sosit aci încă de aseară, spre a putea pune la punct, toate amănuntele plecării.

Astăzi de dimineaţă, la ora 11 au sosit în gara locală, lotul cicliştilor plecaţi din Bucureşti şi din restul centrelor situate pe linia Bucureşti-Oradea, iar seara, la ora 20, au sosit concurenţii din Timişoara.

S'au făcut ambelor grupuri, strălucite manifestaţii, fiind sărbătoriţi de copii, străjeri şi întreaga populaţie a localităţei. D. dr. Victor Ileea şi-a asumat şi dus la bun sfârşit greaua sarcină a primirei.

CATEVA DECLARAŢIUNI

După consumarea sărbătoririlor am putut schimba câteva cuvinte cu protagoniştii alergărei.

Iată ce au declarat:

Nicolae Ion Ţapu: „Singurul lucru care mă preocupă este drumul în uprea bun al celei de a doua etape. Nu cred să fie uşor, mai ales că vom trebui să „înghiţim" mulţi kilometri".

NICOLAE ION ŢAPU

Virgil Mormocea, supărat că l am cam dat în tarbacă pe chestia „parazitismului", ne-a declarat că va eşi la trenă... 500 metri.

Pe **Dumitru Nicolici** îl preocupă călcătura. „Voi schimba sigur pe dealul Craiului".

„Va fi pe tăiate pepenii — ne spune el — şi vom vedea care pe care".

PLECAREA

Plecarea în prima etapă se va da din satul Topa, pe asfalt. S'a fixat pentru ora 7 acest evenimnt, dar probabil că solemnitatea premergătoare va forţa o întârziere.

Concurenţii vor acoperi astăzi, distanţa Topa-Alba-Iulia.

PLATKO VORBEŞTE „Gazetei Sporturilor"

Cariera marelui jucător şi antrenor, presărată de momente dramatice şi episoade interesante, povestită de el însuşi

Platko, în povestirea făcută pentru cititorii «Gazetei Sporturilor», dezvălue cariera unui mare jucător de foot-ball. Numele lui care a strălucit în urmă cu trei ani alături de a marilor vedete mondiale, păstrează încă rezonanţa tulburătoare a isprăvilor al cărui erou a fost.

In veşnică peregrinare, prin Ungaria, unde s'a născut, prin Spania, care nu era încă sguduită de bubuitul macabru al tunului, în Franţa şi Elveţia unde a funcţionat ca antrenor, în Mexico, Argentina şi Statele-Unite, unde a cules glorie şi aplauze, şi acum în urmă în România, Platko a făcut totdeauna dovada marilor calităţi sportive cu care natura l-a înzestrat.

Platko, un mare sportiv şi un glorios nume...

Platko fotografiat la Barcelona. După cum se vede actualul antrenor al Venusului este portar la marea grupare F. C. Barcelona.

Platko, — nume cu rezonanţă internaţională pe care de 20 de ani îl aud circulând în toate conversaţiile despre marii portari ai Europei, iar mai târziu, ca mare antrenor, — stă acum în faţa mea, într'o boxă a cafeului Corso.

De o statură masivă, dar sportivă, cu o figură blândă, cu pronunţate accente de energie, cu fruntea larg deschisă, Plattko lasă să se întrevadă din claritatea privirii sale sinceritatea cu care îşi desvălue inima.

Aşa începe interogatoriul, care mai târziu, pe măsură ce conversaţia intră tot mai adânc în subiect, se transformă într'o mărturisire omenească a unui caracter interesant.

Copilărie...

M'am născut în 1898, în Budapesta. Ca orice copil de oameni săraci, după terminarea cursului primar, m'am apucat de meserie. Astfel am devenit mecanic.

Football-ul m'a atras încă din prima tinereţe. Eram copil de 8 ani, când am făcut parte dintr'o grupare de pitici din «Mahalaua Ingerilor» un fel de «Grand» al Budapestei.

In această echipă am jucat cu Schaffer, Orth, şi alte, ulterioare, vedete ale footballului mondial.

La vârsta de 14 ani, deşi devenisem o vedetă a clubului nostru de pitici, nu aveam încă o predilecţie pentru vre'un post oarecare.

Astfel, când am intrat pentru prima oară într'un club serios, la B. T. K., am fost încercat întâi în toate posturile, preferându-se însă în cel de portar. Meseria mea m'a făcut să fiu atras să joc la Vasas, clubul metalurgiştilor, unde m'am format şi perfecţionat în portar de aşa manieră, încât am fost de mai multe ori selecţionat în echipa naională a Ungariei.

Incă din aceste timpuri am început să-mi formez un renume internaţional.

De altfel cu Vasas am făcut multe turnee, jucând şi în România, la Arad.

Imprejurările financiare şi tentaţie firească a omului,— în căutarea noutăţii — m'a făcut să mă asociez la prima echipa profesionistă din Europa, pe care am format-o la Budapesta şi am jucat un match de exhibiţie la Berlin.

Această glorie n'a fost însă de lungă durată, deoarece am fost suspendaţi şi forţaţi să abandonăm turneul.

Revenind în Ungaria, după şase luni am fost amnestiaţi şi m'am prezentat de astă dată sub culorile M. T. K-ului actuala «Hungaria«.

In 1923 jucând în echipa Ungariei, contra Elveiţei, la Basel, am făcut cunoştinţa d-lui Gamper, care era stabilit în Barcelona, fiind chiar preşedntele clubului «F. C. Barcelona».

...în football-ul românesc lipsea un sistem bine precizat, mai ales în viaţa grupărilor.

Metode de antrenament învechite sau imperfecte, lipsa completă a unei discipline, lipsuri technice şi chiar în echiparea jucătorilor.

. . . .

Munca de a pune la punct o echipă într'o condiţie fizică perfectă, nu conţine numai dificultăţi din punct de vedere technic şi al antrenamentului ci şi din punctul de vedere al vieţii private a jucătorilor şi al unui «spirit omogen de echipă».

. . . .

In cupa Europei centrale, sorţii au vrut ca adversarul nostru să fie una din cele mai tari echipe din Europa.

Nu pot spune că vom învinge dar nu am frică că vom fi învinşi...

In Spania, rivalul lui Zamora

Această cunoştinţă a influenţat întreaga mea carieră viitoare.

Nu după mult timp ce m'am întors în Ungaria am primit din partea clubului *«F. C. Barcelona»* o ofertă avantajoasă de a juca sub culorile lor.

Ricardo Zamora, senatorul de drept al echipei naţionale spaniole a părăsit echipa sa *F. C. Barcelona*, trecând la *«C. D. Espagnol»*, rivalii locali al viitorului meu club.

Vă închipuiţi sub ce grele auspicii trebuia să-mi fac debutul şi să mă impun indiscutabil. Trebuia să lupt nu numai cu adversarii ci chiar cu vechi admiratori al marelui meu înaintaş «Ricardo».

Dar după o muncă perseverentă de un an am reuşit să înfrâng această atmosferă, câştigându-mi definitiv locul în echipă şi în stima spectatorilor.

Am rămas până în 1931 la Barcelona. Intre timp, — în 1930 am făcut un turneu, împrumutat fiind de Liga din Madrid, — în America de Sud, jucând în Argentina şi Uruguay.

Aci am avut un accident, fracturându-mi mâna stânga.

Totuşi, fiindcă nu aveam un portar rezervă, a trebuit să joc trei matchuri apărând cu o singură mână.

In aceste condiţiuni, am terminat la egalitate cu Argentina (0—0).

Perigrinările mele pe pământul Noului Continent, nu s'a oprit aci, şi în 1931, am pornit din nou într'un turneu în America Centrală şi Nord (Mexico, Havana, Statele Unite) cu echipa reprezentativă a Cataloniei.

Antrenor

Reîntorcându-mă din America am abandonat practicarea football-ului, începând să activez ca antrenor.

In această calitate am fost angajat de clubul Basel, *de unde apoi am trecut, în 1932, la Mulhouse.*

Anul 1933 m'a găsit antrenor la Roubaix, pentruca apoi să mă reîntorc în Spania, unde am activat ca antrenor la clubul Real Madrid.

Viaţa antrenorilor, care nu dă o prea mare stabilitate m'a împins mai departe, în 1935, la Porto (Portugalia), iar în August 1936 am sosit în România...

— Dintr'o carieră atât de bogată, care a fost cel mai plăcut eveniment?

Fără a trebui să se gândească prea mult, Platko răspunde cu facilitate:

— Finala campionatului Spaniei din 1924.

Matchul s'a disputat la Sevilla, finalişti fiind clubul meu F. C. Barcelona *şi* A. C. Bilbao.

Intre Catalonia *şi Ţara Bascilor*

(Continuare în pag. 2-a)

Platko în Mexic! Cu echipa sa Racing Madrid s'a fotografiat înaintea matchului cu reprezentativa Mexicului. Echipa lui Platko a învins cu 4—2.